

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 sierpnia 2019 r.

Sąd Rejonowy w Szczytnie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Przemysław Palka
Protokolant:	p.o. sekr. sąd. Katarzyna Bogusz – Trojanowska

bez udziału Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Szczytnie

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 8 sierpnia 2019 r.

sprawy oskarżonego **D. A.**, s. Z. i K. z d. M., ur. (...) w K.

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 25 stycznia 2019 roku w miejscowości L., gmina S., województwo (...), po uprzednim wybiciu szyby w drzwiach samochodu osobowego marki C. o nr rej. (...) dostał się do jego wnętrza, skąd dokonał zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy w kwocie 80zł, karty bankomatowej Banku Spółdzielczego oraz dowodu rejestracyjnego pojazdu marki C. o nr rej. (...) wraz z polisą OC, powodując straty o wartości 80zł na szkodę K. J. (1),

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zb. z art. 278 § 5 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

II. w okresie od 2 do 4 lutego 2019 roku w miejscowości L. (...), gmina S., województwo (...)- (...), po uprzednim wybiciu szyby w oknie budynku warsztatu dostał do jego wnętrza, skąd dokonał zaboru w celu przywłaszczenia wiertarki udarowej marki E. (...) koloru czerwonego o wartości 200zł, powodując szkodę o łącznej wartości 700zł na szkodę M. W. (1),

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.

III. w dniu 8 lutego 2019 roku ze sklepu U (...) przy ul. (...) w S., województwo (...)- (...), dokonał zaboru w celu przywłaszczenia kasy fiskalnej (...) o nr seryjnym (...), powodując tym straty o wartości 1900,00 zł na szkodę W. K.,

tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k.

IV. w dniu 9 lutego 2019 roku przy ul. (...) w miejscowości S. województwo (...)- (...), po uprzednim wybiciu szyby w sklepie (...) dostał się do jego wnętrza, skąd dokonał zaboru w celu przywłaszczenia laptopa marki H. (...) 5560 o wartości 1000zł, powodując straty o łącznej wartości 1400,00 zł na szkodę R. K. (1),

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.

I. Oskarżonego D. A. uznaje za winnego popełnienia zarzuczanych mu czynów i za to:

za czyny z pkt I, II i IV z ustaleniem, że stanowią one ciąg przestępstw z art. 279 § 1 k.k. w zb. z art. 278 § 5 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 279 § 1 k.k., na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zb. z art. 278 § 5 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., opierając wymiar kary o art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k., skazuje go na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

za czyn z pkt III, tj. przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. wymierza mu karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. i art. 91 § 2 k.k. w miejsce orzeczonych kar pozbawienia wolności wymierza oskarżonemu karę łączną 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności wobec oskarżonego warunkowo zawiesza na okres 3 (trzech) lat tytułem próby;

IV na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 k.k. zobowiązuje oskarżonego do informowania kuratora sądowego o przebiegu okresu próby na piśmie, z częstotliwością raz na 6 miesięcy;

V. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody przez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego M. W. (1) kwoty 700 (siedmiuset) złotych;

VI. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zalicza oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniu 11 lutego 2019 r. od godz. 8.00 do godz. 10.35;

VII. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego w całości od obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

UZASADNIENIE

Oskarżony D. A. uznany został winnym tego, że w dniu 25 stycznia w miejscowości w dniu 25 stycznia 2019 roku w miejscowości L., gmina S., województwo (...), po uprzednim wybiciu szyby w drzwiach samochodu osobowego marki C. o nr rej. (...) dostał się do jego wnętrza, skąd dokonał zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy w kwocie 80zł, karty bankomatowej Banku Spółdzielczego oraz dowodu rejestracyjnego pojazdu marki C. o nr rej. (...) wraz z polisą OC, powodując straty o wartości 80zł na szkodę K. J. (1), tj. popełnienie przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. w zb. z art. 278 § 5 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Sąd uznał oskarżonego za winnego także tego, że w okresie od 2 do 4 lutego 2019 roku w miejscowości L.(...), gmina S., województwo (...)- (...), po uprzednim wybiciu szyby w oknie budynku warsztatu dostał do jego wnętrza, skąd dokonał zaboru w celu przywłaszczenia wiertarki udarowej marki E. (...) koloru czerwonego o wartości 200zł, powodując szkodę o łącznej wartości 700zł na szkodę M. W. (1), tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.

Oskarżony został uznany za winnego także tego, że w dniu 8 lutego 2019 roku ze sklepu U (...) przy ul. (...) w S., województwo (...)- (...), dokonał zaboru w celu przywłaszczenia kasy fiskalnej (...) o nr seryjnym (...), powodując tym straty o wartości 1900,00 zł na szkodę W. K. , tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k.

Sąd uznał oskarżonego za winnego także tego, że w dniu 9 lutego 2019 roku przy ul. (...) w miejscowości S. województwo (...)- (...), po uprzednim wybiciu szyby w sklepie (...) dostał się do jego wnętrza, skąd dokonał zaboru w celu przywłaszczenia laptopa marki H. (...) 5560 o wartości 1000zł, powodując straty o łącznej wartości 1400,00 zł na szkodę R. K. (1), tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.

Oskarżony D. A. przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwolił na ustalenie, że oskarżony D. A. dopuścił się zarzucanych mu czynów a działanie jego było zawinione. Sąd nie dopatrzył się okoliczności, które wyłączałyby winę oskarżonego, bądź w inny

sposób wyłączały jego odpowiedzialność. Okoliczności popełnienia przez oskarżonego zarzucanych mu czynów nie budziły żadnych wątpliwości, znajdowały jednoznaczne potwierdzenie w zgromadzonych w sprawie dowodach, nade wszystko w wyjaśnieniach samego oskarżonego, który przyznał się w całości do zarzucanych mu czynów. Oskarżony nie wnosił zastrzeżeń do aktu oskarżenia, w tym zebranych i przedstawionych Sądowi dowodów jego winy.

W świetle tych dowodów Sąd uznał, że D. A. dopuścił się czynów opisanych we wstępie.

Na rozprawie, oskarżony za pośrednictwem obrońcy wniósł o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzenia postępowania dowodowego i wymierzenie mu uzgodnionych z oskarżycielem kar.

Sąd uznając, że okoliczności popełnienia przestępstwa i wina oskarżonego nie budzą wątpliwości, a cele postępowania zostaną osiągnięte mimo nieprzeprowadzenia rozprawy w całości, przychylił się do wniosku oskarżonego i za przypisane mu przestępstwa wymierzył wnioskowane kary, które uzgodnił on z Prokuratorem, i co do których Prokurator na rozprawie nie wnosił sprzeciwu.

I tak za czyn z art. 279 § 1 k.k. w zb. z art. 278 § 5 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., za czyn z art. 279 § 1 k.k. i za czyn z art. 279 § 1 k.k., przy ustaleniu, że stanowią one ciąg przestępstw, opierając wymiar kary o art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., Sąd wymierzył oskarżonemu karę 1 roku pozbawienia wolności.

Tożsamość przepisu stanowiącego podstawę wymiaru kary dla każdego z przestępstw spiętych kłamrą ciągłości – jako warunek przyjęcia ciągu przestępstw – wymagał, by w podstawie kwalifikacji wykorzystany był ten sam przepis stanowiący podstawę wymiaru kary za każde z nich. Nie stoi zatem na przeszkodzie, by kłamrą ciągłości spięte były czyny kwalifikowane na podstawie tego samego przepisu (pkt II i IV), inne zaś na podstawie tego przepisu oraz innych jeszcze przepisów stanowiących element budowy kumulatywnej kwalifikacji, niestanowiących jednak podstaw wymiaru kary (pkt I). Wystąpienie przesłanek ciągu przestępstw – jako instytucji prawa karnego materialnego – obligowało Sąd do jego zastosowania, tym samym też do uczynienia użytku z kompetencji do wymierzenia, w sytuacji ciągu przestępstw, jednej kary określonej w przepisie stanowiącym podstawę jej wymiaru dla każdego z przestępstw wchodzących w skład ciągu, w granicach od dolnej granicy ustawowego zagrożenia do górnej granicy tego zagrożenia zwiększonego o połowę. W podstawie wymiaru kary za ciąg przestępstw przepis art. 91 § 1 k.k. – jakkolwiek stanowiący podstawę orzeczenia jednej kary za kilka przestępstw i mający bezpośrednie znaczenie dla jej wymiaru – omyłkowo nie został jednak w podstawie wymiaru kary powołany.

Za czyn z art. 278 § 1 k.k., Sąd wymierzył oskarżonemu, na podstawie art. 278 § 1 k.k., karę 5 miesięcy pozbawienia wolności.

Na uzgodniony wniosek stron, na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. i art. 91 § 2 k.k., Sąd wymierzył D. A. karę łączną 1 roku pozbawienia wolności w miejsce orzeczonych kar jednostkowych pozbawienia wolności, zaliczając na jej poczet, na podstawie art. 63 § 1 k.k., okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniu 11 lutego 2019 r., od godz. 8.00 do 10.35. W odniesieniu do realnego zbiegu przestępstw obejmującego ciąg przestępstw i inne przestępstwo, Sąd miał obowiązek wymierzyć karę łączną – nie w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, z uwzględnieniem górnych granic poszczególnych rodzajów kar wskazanych w art. 86 § 1 k.k. – lecz w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za ciąg przestępstw lub za jednostkowe czyny, w zależności od tego, która z nich jest surowsza, do sumy orzeczonych w danym postępowaniu kar za ciąg przestępstw i za czyny jednostkowe, z uwzględnieniem górnych granic poszczególnych rodzajów kar (wyrok SN z 1 października 2008 r., V KK 215/08, Prok. i Pr. – wkł. 2009, nr 1, poz. 4). Podstawą do wymierzenia w tej sytuacji kary łącznej był przepis art. 91 § 2 k.k., powołany w podstawie wymiaru kary. Zbędnie jednak powołany został art. 85 § 1 k.k.

Na uzgodniony wniosek stron, przy przekonaniu, że cele kary można osiągnąć bez jej bezwzględного wykonania, ale jednak przy postawieniu pewnych warunków co do zachowania skazanego i nadzorowania ich przestrzegania w okresie próby, Sąd – na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 k.k. – warunkowo zawiesił wykonanie kary pozbawienia wolności wobec skazanego D. A. na okres 3 lat, a więc na maksymalny okres granic podstawowych.

Oskarżony D. A. nie był karany. W ocenie Sądu istnieje pozytywna prognoza kryminologiczna pozwalająca na przyjęcie, że pomimo niewykonania wymierzonej kary pozbawienia wolności, oskarżony będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności, że nie popełni ponownie przestępstwa i że warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności będzie środkiem wystarczającym do osiągnięcia wobec ukaranego celu sprawiedliwościowego. Zawieszając wykonanie kary, Sąd wziął pod uwagę okoliczności o charakterze podmiotowym oraz zachowanie się sprawcy po popełnieniu przestępstw, w tym zwłaszcza gotowość poddania się mediacji, dążenie do naprawienia szkody i następnie naprawienie jej wobec pokrzywdzonych W. E.-K., R. K. i K. J. jak też przeproszenie pokrzywdzonych.

Nalożenie obowiązku probacyjnego – przynajmniej jednego z nich – w przypadku warunkowego zawieszenia wykonania kary było obligatoryjne. Sąd, na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 k.k., orzekł – na uzgodniony wniosek stron – obowiązek ułatwiający kontrolę okresu próby, w postaci informowania kuratora sądowego o przebiegu okresu próby, określając przy tym skazanemu częstotliwość, czas i sposób udzielania informacji przez niego, a więc do informowania kuratora sądowego na piśmie, z częstotliwością raz na 6 miesięcy.

Sąd, na podstawie art. 46 § 1 k.k., orzekł tytułem obowiązku naprawienia szkody kompensację w formie pieniężnej, przez zapłatę 700 zł na rzecz M. W., a więc pokrzywdzonego przestępstwem za które D. A. został skazany. Przepis art. 56 k.k., wyłączający odpowiednie stosowanie dyrektyw wymiaru kary wynikających z przepisów art. 53 k.k., art. 54 § 1 k.k. oraz art. 55 k.k. do obowiązku naprawienia szkody, nie dawał możliwości uwzględnienia przez Sąd sytuacji materialnej oskarżonego przy zasądzeniu odszkodowania.

Sąd, stosownie do art. 423 § 1a k.p.k. i art. 424 § 3 k.p.k., ograniczył uzasadnienie, zgodnie z wnioskiem Prokuratora, do orzeczenia o karze i innych konsekwencjach prawnych przypisanego oskarżonemu przestępstwa oraz do wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku.